

sight failed him, but his thoughts were deep and clear, which he was always willing to share with others. He loved the Lord, he loved people, and Christian fellowship was important to him. I feel sure that words Dr. Biro heard upon leaving this earth must have sounded something like these: WELL DONE, GOOD AND FAITHFUL SERVANT. ENTER INTO THE JOY OF THY LORD. Dr. Biro was faithful to the Lord, and he freely expressed what his faith meant to him and what it could mean to others. Dr. Biro is already sorely missed and he will long be remembered. My personal life was enriched by having known him.

Esther Petre Plyler

The Cross

by Max Lucado

The cross. Can you turn any direction without seeing one? Perched atop a chapel. Carved into a graveyard headstone. Engraved in a ring or suspended on a chain. The cross is the universal symbol of Christianity. An odd choice, don't you think? Strange that a tool of torture would come to embody a movement of hope. The symbols of other faiths are more upbeat: the six-pointed star of David, the crescent moon of Islam, a lotus blossom for Buddhism. Yet a cross for Christianity? An instrument of execution?

Would you wear a tiny electric chair around your neck? Suspend a gold-plated hangman's noose on the wall? Would you print a picture of a firing squad on a business card? Yet we do so with the cross. Many even make the sign of the cross as they pray. Would we make the sign of, say, a guillotine? Instead of the triangular touch on the forehead and shoulders, how about a karate chop on the palm? Doesn't quite have the same feel, does it?

Why is the cross the symbol of our faith? To find the answer look no farther than the cross itself. Its design couldn't be simpler. One beam horizontal—the other vertical. One reaches out—like God's love. The other reaches up—as does God's holiness. One represents the width of his love; the other reflects the height of his holiness. The cross is the intersection. The cross is where God forgave his children without lowering his standards.

How could he do this? In a sentence: God put our sin on his Son and punished it there.

"God put on him the wrong who never did anything wrong, so we could be put right with God" (2Cor 5:21 MSG).

VALÓBAN ?

Mi köze a füstölt sonkának a Messiás szerzőjéhez? A George Frideric Handel halálának (1759. ápr. 14) 250. évfordulójára bátor szókimondással emlékező zenetörténészek, köztük az University of Texas professzora, Dr. David Hunter szerint is, a barokk nagymester a hasának lett az áldozata. Már régen ólommérgezésnek tulajdonítják az ötvenéves Handel gyakori rosszullétét, jobb karjában a mozgásvesztést és a kiszámíthatatlan hangulatváltozásokat. Ám, a szokatlanul sokáig elhúzódó betegség, és a zenei munkásságát tekintve majdhogy gyümölcstelen utolsó húsz év más okokat is sejtet. Ezekre utal a fenti kérdésben említett sonka is.

Egykori barátja, Joseph Goupy francia festő csúfos karikatúrán örökölte meg a rajtakapott hírességet. A történet szerint úgy szakadt vége a két művész jó kapcsolatának, hogy egyszer vendégségbe hívta Handel a franciát. Pontosabban, hívta is meg nem is. Mentegőtödzött, hogy kevés a megrendelés, gyengén áll anyagilag, szóval ne számítsunk valami nagy dinomdinómra a Jóska. Furcsállotta a kelleetlen meghívást a vendég rendesen, már csak azért is, mert Handel egyébként is terebélyes termete olybá dagadt már akkorra, hogy a próbákról is kezdett elmaradozni a zenefejedelem. Nem szívesen mozdult ki otthonról, és mintha a vendéglátástól is ódzkodna.... Elég a' hozzá, hogy tényleg szűkös volt a teríték. Ezt is állta volna a koppon maradt jó francia, ha nem hagyja faképnél a vendéglátója. Igen, sűrű bocsánatkérések között kicsoszogott, majd jó idő múlva, derűs hangulatban és jobb színben ismét megjelent. Az est során ezt többször is megismételte. Ugye, tudjátok a folytatást? Szimatot fogott a korgó gyomru barát, és a következő kisurranásnál Handel után osont kibogozni a rejtélyt. Hogy mit talált? A spájzban találta a mestert, hordón ülve, egy jókora füstölt sonkából szeletelgetve. Így szakadt vége a barátáguknak...

A hírhedt Goupy-karikatúrán ugyan az orgonánál ül a maistro (de megint csak egy hordón) – mögötte a rendetlen éléskamrával, előtte az orgonasípokra aggatott disznóságokkal, csülökkel, lazaccal meg holmi szárnyas jószággal.

A titkos nassolás tehát már régi baj. Áldozatul eshet még a legkiválóbb is. Handel művészetét nem értékteleníti ez a gyengesége, de mennyivel többet alkothatott volna, ha nem eszi és issza ólomnehézzé hátralévő húsz évét?

Szokatlanul hosszan élt; abban a korban kevesen éltek meg a 73. születésnapjukat. A negyven opera helyett írhatott volna legalább hatvanat, és a 22 gyönyörű oratóriumhoz még tízet – talán még a Messiásnál is szebbeket.

A Handel-évforduló tálcán kínált tanulása mellett azért is fontos az étkezési szokásainkról gondolkodni, mert korunk élő karikatúrája lett egy

szörnyű népbetegség, amiben fiatalok és idősebbek milliói szenvednek. A lányoknál gyakori anorexia nervosa, vagy éppen a bulímia gyakran úgy kezdődik, hogy az étel és az ital az önértékelés eszközévé válik. Súlyosbítsunk, vagy könnyítsunk magunkon ilyen önbántó módon – mindkettő érték, és életlopó vállalkozás.

Az élesszemű Goupy megfigyelt valami mást is Handel mesterben. Sajnos, a barátságukat már nem menthette meg ez a felismerés, de segíthet rajtunk, hogy mi is úgy ne járjunk. A gúnyrajz alá biggyesztett szalagfeliraton ez áll: "I am Myself Alone." Vajon rossz angolságát akarta ezzel szétkürtölni a francia festő, vagy pontosan lebetűzte a maga körül forgó ember világgképét?

A sikerei és óriási népszerűsége ellenére is magányos, majd betegesen önző művészről gondolkozva jutott eszembe a Példabeszédek könyvéből egy mondás. A különböző fordításokban más és más irányból, de mégis pontosan erre az esetre mutat. "A mással jóltevő ember megkövередik; és a ki mást felüdit, maga is üdül" – olvasom a Károli-ban (Péld 11,25); "Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdit, maga is felüdit" – írja az új fordítás. Talán a The Message állítja szembe a legfrappánsabb módon e kétféle életvitelt, a mások iránti önzetlen figyelmes-ségben gazdagodó és az önmagát is féltő dözsoléssal morzsoló emberét: "The world of the generous gets larger and larger; the world of the stingy gets smaller and smaller". A 250 éve elhunyt Handellel ez az utóbbi történt. Élete utolsó harmadára az óriás magába zsugorodott. Hát ennyi köze van a füstölt sonkának a legcsodálatosabb oratórium szerzőjéhez.

Novák József

VIGYÁZZATOK ÉS IMÁDKOZZATOK!

„Vigyázzatok és imádkozzatok...” – Mondta Jézus egyszer tanítványainak. De mit jelent **vigyázni**? Többmindent. A *Magyar Értelmező szótár* szerint, aki vigyáz, az – többek között – éberben figyel, ügyel, óvatosan viselkedik és cselekszik, hogy valami bajt elkerüljön. S mit jelent **imádkozni**? Szintén többmindent. Elsősorban Istenhez való folyamodást. Ez pedig dicsőítés, hálaadás, kérés, kiáltás, könyörgés, tusakodás, esedezés, és közbenjárás formájában történhet meg. De mikor és miért mondta Jézus az övéinek, hogy **vigyázzanak és imádkozzanak**? Erre a Máté 26:36-50 verseiben találjuk meg a választ. (Mielőtt tovább olvassná a cikket, lapozza fel és olvassa el a jelzett ígét.)

Jézus Kristus, az emberré lett Isten Fia tehát keresztfeszítése előtt borzalmasan **szomorkodott és gyöttrődött; illetve tusakodott**. Ezért arra vágyott, hogy félrevonulva, egyedül beszélhesen mennyei Atyjával és, hogy tanítványai meg külön közbenjárjanak érte. Sajnos azonban tanítványai nem támogatták, mert elaludtak. Ezek alapján nézzük meg, hogy **Kinek kell vigyázni és imádkozni? Mikor? Miért? És hogyan?**

- **Kinek kell vigyázni és imádkozni?** Jézus ezt a Gecsemáné kertben tanítványainak javasolta, mert tudta, hogy **a lelkük kész volt, de a testük elaludt**. S ez vonatkozik miránk, Jézus mai tanítványaira is. Ugyanis nekünk is szükségünk van egy komoly, Istennel való imaközösségre; de ennek dacára, amikor igyekszünk rendszeresen, napoként egy órát, vagy félórát komoly imára szánni, akkor azt vesszük észre, hogy gyakran elalszunk; vagy, egy óvatlan pillanatban elkalandoznak a gondolataink; vagy, annyira belemerülünk a napi teendőinkbe, hogy csak este jövünk rá, hogy imára nem is jutott időnk. Emiatt fontos, hogy **Isten minden gyermeke**, minden nap, lehetőleg egyforma időben, amikor a legéberebb, rendszeresen imádkozzon mindazért, amit Isten éppen az ő szívére helyezett. Mert ez az egyik főfeladatunk!

- **S mikor imádkozunk?** Mint említettük: elsősorban **naponta, rendszeresen, a legbiztonságosabb megszokott időben és helyen**. Azonkívül **bármikor és bárhol**, amikor Isten dicsőítése szakad fel szívünkéből; vagy valakinek azonnali segítségre van szüksége; vagy bennünket fenyeget egy hirtelen veszély, stb. Vagyis, csakúgy spontán, amint Jézus gyakran tette, amikor betegekkel állt szembe. To-

vábbá az 1 Thessalonika 5:17 szerint: „**Szüntelen.**” Viszont ezt csak az tudja megtenni, aki valósággal **Istenre koncentrált életet él; azaz állandóan Isten teljes közelében van, s ezért bármikor szólhat hozzá.**

- **De miért kell vigyáznunk és imádkoznunk?** Jézus szerint, a kísértések elkerülése, vagy az azok felett való győzelmünk érdekében. „vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” – Mondta. Ugyanis az 1 Péter 5:8 szerint „a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” Ennek ellenállni pedig csak éberséggel és imával lehet.

- **Aztán hogyan imádkozunk?** Térdenállva, fennállva, ülve, fekvé, összetett kézzel, feltartott kezekkel, vagy máshogy? Aki egészségi állapotánál fogva tud térdenállva imádkozni, az jól teszi, ha egyéni csendességében ezt gyakorolja. De ez nem csak az egészségi állapotunktól, hanem a körülményektől is függ. Mert ha a gépkocsiban, vezetés közben sóhajtok fel Uramhoz, akkor ülve kell maradnom. Vagy, ha az irodában titkon esedezel az egyik kollegádért, akkor jobb ha abban a helyzetben maradsz, amelyben voltál ima előtt. Stb. Vagyis **a testtartás vagy kezeink tartása ne okozzon problémát számunkra, mert Isten a szívet nézi!**

Sőt az ima formájára sem alkalmazhatunk meghatározott szabályokat, mert az meg lelki állapotunktól és ismét a körülményektől is függhet. Van, amikor nagy boldogságunkban **dicsőítő** imába fogunk. Van, amikor annyira gyötör egy dolog, hogy könnyek között **esedezünk**, vagy éppen **tusakodunk**; mint Jézus tette a Gecsemáné kertben. S van, amikor teljes bizalommal, nyugodtan csak **kérünk** valamit Istentől.

Azonkívül felmerülhet a kérdés, hogy **betanult imákat** ismételgessünk, vagy szívünk mélyéből, **saját szavainkkal** imádkozunk? Magam részéről a Mi-Atyánkot időnként, magában elmondom, mert minden szavát átérzem és szeretném, ha minden kérése mihamarabb beteljesülne. De nem csinálók ceremóniát belőle, és nem ismételgetem. Mert azzal nem érek el többet. Azaz – bár számomra ez a betanult ima nagyon értékes – de azért rendszeresen csak saját szavaimmal kiáltok Istenhez, s úgy beszélek vele, mint Édesatyámmal. Elmondom neki örömet, bánatomat, kérésemet és hálámat. Mivel ezt tették a Bibliában szereplő emberek is. Mint például az az anya aki leányáért járt közben Jézusnál mondván: „kö-

nyörülj rajtam! Az én leányom gonoszul gyötörtetik...” Vagy a kapernaumi százados, aki arra kérte Jézust, hogy „csak szólj egy szót és meggyógyul az én szolgám.” Vagy a vakok, akik így kiáltottak: „Dávidnak Fia könyörülj rajtunk!”

S milyen hosszán és milyen segédeszköz segítségével imádkozunk? Hogy milyen hosszán imádkozunk, az attól függjön, hogy mi mindenért akarunk hálát adni, s hány ember fizikai és lelki állapota, vagy hány ügy nehezedik a szívünkre. Előfordulhat, hogy egy kezdő imádkozónak eleinte 15 perc elég. De minél komolyabban veszi ezt a feladatot, annál több időre lesz szüksége. Legyen az fél óra, egy óra, vagy még több is. **Vagyis ebből sem csinálhatunk szabályt. S a segédeszközökkel** kapcsolatban gondolhatunk egy-egy jó **imakönyvre**. Az ilyen egy kezdő imádkozónak segíthet gondolatainak összeállításában; ha megegyezik írójának gondolataival. Bár hamarosan olyan tele lesz a szíve különböző vágyaival, égető problémáival, és hálaadással, hogy könyv nélkül is, csakúgy ömleni fognak belőle a saját szavaival kifejezett könyörgés és dicsőítés szavai. **Ekkor már nincs szüksége imakönyvre!** Viszont van, aki saját készítményű **kartotékrendszer** segítségével imádkozik, hogy senki és semmi se maradjon ki naponta. Mások meg **kis füzetbe** írják fel mindazon személyek neveit és ügyeket, akiket és amiket az Úr az ő szívükre helyezett és helyez. S elővéve ezeket, imádkozik naponta végig, sorba mindazokért, amik fel vannak jegyezve. Aztán van, aki csak **emlékből esedezik**. Erre sincs szabály.

„**Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek**” – mondta Jézus tanítványainak és egyben nekünk, Isten ma élő gyermekeinek is. **Mikor imádkozunk?** Naponta, lehetőleg rendszeres időben és helyen; de egyben bárhol és bármikor is, amikor szükség van rá; azaz szüntelen. **Miért?** Hogy elkerülhessük a kísértéseket, vagy győzhessünk felettük. **És hogyan?** Az egészségi állapotunktól függő legalkalmasabb testtartással; dicsőítést, kérést, esedezést, könyörgést, vagy tusakodást alkalmazva; meg főként saját szavainkkal; s mindaddig, amíg mindent elmondtunk Urunknak, saját jegyzeteinkből, vagy azok nélkül.

Bárcsak mindannyian gyakorolnánk egy ilyen komoly imaéletet mert erre serkentette Jézus az övéit!

Mátrainé, F.I.

TÁVOL ÉS MÉGIS KÖZEL - Dr. Bíró László lelkipásztorra emlékezünk

Kedves gyászoló család, szeretett, gyászoló testvéreink, az Úr Jézus Krisztusban!

Fájdalmas szívvel vettük tudomásul, hogy Teremtője és Megváltója az örök hazába hívta dr. Bíró László testvérünket. Kegyelmes Urunk beváltotta ígérését: *"Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt mert ismeri az En nevemet"* (Zsolt. 91:14). Az ima meghallgatás, nyugodt élet és szabadítás áldása mellett, Isten a hosszú élet ajándékával is megáldotta testvérünk földi pályafutását (Zsolt 91:15-16). Mint érett gabona takarítottatott be, (Jób 5:26) így lett polgára a dicsőséges mennyei honnak.

Az erdélyi magyar baptista közösség dr. Bíró László mennyei hazába való elköltözésével, másodszer éli át egy kedves testvér elvesztésének fájdalmát. Először 1939-ben érzett veszteséget amikor a második világháború kitörése miatt dr. Bíró László nem térhetett vissza Erdélybe. Történelmi adataink szerint a harmincas évektől, testvérünk jelentős szerepet töltött be közösségünk életében: 1933-tól a Bukaresti Teológiai Szeminárium egyik magyar tanára volt, aki az angol tanárok előadásait is tolmácsolta. A Magyar Baptista Konvenció megalakulásakor (1935) az országos misszió egyik titkárnak választották, akinek elsődleges feladata a gyülekezetek és hitközségek látogatása valamint a testvéri egység elősegítése volt. Hűséges szolgálatát az is bizonyítja, hogy 1938-ban Bíró László testvért megválasztották a Konvenció elnökének.

Az ifjúságon belül is jelentős szolgálatot végzett testvérünk. 1936-ban az újra megalakult Ifjúsági Szövetség elnökének választották, akít az „Ifjúsági Élet”, havonta kétszer meg jelenő ifjúsági lap szerkesztésével is megbízták. A felsorolt megbízások és szolgálatok híven tanúskodnak dr. Bíró László különleges ajándékairól, odaszánásáról és vezető egyéniségről. Nem csoda tehát, ha nagy volt az erdélyi testvérek vettségessége amikor Bíró testvér az Atlantai Baptista Világkongresszus után Amerikába kényszerült maradni. Most amikor az örök hazába költözött testvérünk, a veszteség érzése újból meglevenedik bennünk.

Életének nagyobb részét azonban Bíró testvér az új hazában töltötte, ahol évtizedeken át hűségesen szolgálta Mesterét és az oda emigrált magyar baptista közösséget. Ezért a mélyebb fájdalom a közvetlen családtagok után, érthetően, azok szívében van akik közelebből ismerték, szerették és együtt munkálkodtak vele. Hisszük hogy a

hiányérzetet és a hátra maradt úrt Isten ki fogja pótolni az Ő kegyelmének gazdagsága szerint, mind a család, mind a közösség, illetve a közvetlen munkatársak életében.

Meggyőződésünk, hogy ebben a gyászban veletek osztozik a nagy világ egész magyar baptista közössége, akik közelebből vagy távolabbról ismerték immár haza érkezett testvérünket dr. Bíró Lászlót. Ez úton is kívánjuk tudatni, hogy együtt érezzük veletek és Isten vigasztaló kegyelmét kívánjuk mindnyájatok életére. A viszontlátás reményében, veletek együtt adunk hálát Istennek, testvérünk sokszínű szolgálatáért, hosszú és gyümölcsöző életéért.

Az RMBGYSZ és MABAVISZ nevében:

Gergely István, elnök

Kedves Bíró Család! Kedves Gyászoló Testvéreink!

Kulcsár Sándor elnök testvértől értesültünk arról, hogy dr. Bíró László lelkipásztor testvérünk a mennyei hazába költözött.

Bíró László testvért és kiterjedt rokonságát én is régóta ismertem és tiszteltem épp úgy Erdélyben, Magyarországon, mint az USA-ban. Éppen most dolgozom egy, az erdélyi baptista misszió történetét is áttekintő munkán és látom, hogy milyen áldott és hasznos szolgálatot végzett már fiatal korában szülőhazájában Erdélyben. Akkoriban harmincnéhány évesen országos ifjúsági vezetőként, utazó evangélistaként, vagy éppen a Bukaresti Teológiai Szeminárium tanaraként végezte hűségesen a lelkimunkát szülőföldjén. Hosszú életének nagyobb részét azonban, már választott hazájában az USA-ban töltötte.

Életrajzát olvasva tudtam meg azt is, hogy 1939-ben az Erdélyi Baptista Szövetség hivatalos küldöttjeként utazott ki Atlantába az ott megtartott Baptista Világkongresszus nagygyűlésére, ahonnan azonban a világháború kirobbanása miatt már nem tért vissza. Ennek éppen ebben az esztendőben van kerekén 70 éve. Itthon nagy veszteség volt távozása, de amerikai szolgálatát viszont Isten áldása kísérte.

Még ma is örömmel forogatom azt az évtizedekkel ezelőtt Floridában személyesen tőle kapott különlegesen szerkesztett görög nyelvű bibliát, a görög szavak alatt sorról-sorra angolul is kíséni lehet a szöveg értelmezését. Sokat segített a két nyelv összehasonlításában. A biblia első lapján az ő személyes ajánlása és dedikálása olvasható.

IMÁDKOZZUNK EGYMÁSÉRT

A Magyar Baptista Világszövetségébe hat magyar baptista szövetség tartozik. Aki szeret messzebbre látni a közvetlen környezeténél -az Evangéliumi Hírnök olvasói bizonyára ilyenek és imádkozni is kész távolban élő testvéreikért, annak azt ajánljuk, hogy a következő sorrend szerint tegye azt.

Hétfőn a magyarországi baptista testvéreikért és az egyház vezetőiért, Dr. Mészáros Kálmán elnökért és munkatársaiért.

Kedden a Romániában élő magyar baptista testvéreikért és a szövetség vezetőiért, Gergely István elnökért és munkatársaiért.

Szerdán az Észak-Amerikában és Ausztráliában élő magyar baptista testvéreikért és a szövetség vezetőiért, Kulcsár Sándor elnökért és munkatársaiért.

Csütörtökön a délvidéki magyar baptista testvéreikért és a szövetség vezetőiért, Nyúl Zoltán és Nagy Tibor lelkipásztor testvéreikért.

Pénteken a felvidéki magyar baptista testvéreikért és a szövetség vezetőiért, Dóczé Bálint lelkipásztorért és munkatársaiért.

Szombaton a kárpátaljai magyar baptista testvéreikért és a szövetség vezetőiért, Cidor Lajos lelkipásztorért és munkatársaiért.

Istennek legyen hála a hosszú, kegyelméből e földön kapott 102 esztendőért, amit közülünk valószínűleg kevesen élnek majd meg. Hisszük viszont, hogy lesz viszontlátás az üdvözültek örök hazájában. Az Úr adjon Szentlelke által vigasztalást a közvetlen rokonságnak, a szolgatársi körnek és az egész amerikai magyar baptista közösségnek. "Az igazak emléke áldott!"

Testvéri üdvözléssel a Magyarországi Baptista Egyház egész közössége nevében:

Dr. Mészáros Kálmán, egyházelnök

A temetésen Szabó István testvér mindkét levelet felolvasta - angol fordításban.

Send Form 3579 to Gospel Messenger, Subscription Manager,
12409 DEVOE ST., SOUTHGATE, MI 48195 USA

PERIODICAL
POSTAGE
PAID

Missziós úton Amerikában felejthetetlen emlékek (2)

Így kezdődött az én amerikai létem.

Három hónap néha sok, néha meg kevés. Kevés, mert igazán nem ismertem meg e sokak számára kívánatos, a korlátlan lehetőségek országát. Talán nem is akartam, meg lehetőségem sem volt rá. Amire pedig vágytam, az a hitélet volt. A hitet kerestem, mely ilyen ideális körülmények között kell, hogy létezzen. Az a hit, melyet szabadon lehet megvallani, hirdetni, tanúsítani.

A család, mely meghívott két, már szinte felnőtt gyerekből és a szülőkből állt. Én a leánnyal laktam egy szobában, hiszen ezek kicsi házak, kissé tágas nappalival és kicsi szobákkal. A leány, szintén Eszter, középiskolás volt, igazán szép. A fiú és a leány is már hívők voltak.

Meghívásomat azzal indokolta a testvér, hogy sok az érdeklődő, mert ő a rádióon keresztül meghirdette, hogy lehet zenét tanulni a paterszoni Baptista gyülekezetben. A sokból sem akkor, sem később nyolc, tíznél nem volt több. Ezek is a szülők révén a gyülekezethez tartoztak. Viszont ő így gondolt embereket megnyerni az Evangéliom számára.

Tomo testvért kiskorom óta ismertem. Ő valamivel idősebb volt tőlem. Édesapám az ő apja asztalos műhelyében tért meg. Testvér is nem régen tért meg, segéd-vándorlása idején, Budapesten. Haza jöve e kis szlavoniai faluba, feleségével, aki bécsi volt, rögtön bizonygatólag fogott. Félre tolták a műhelyben a gyalupadokat és az egyszerű padokon elfértek az érdeklődők. Mikor apánkat elvezette oda egy ember, aki nem is volt hívő, már vagy öt-hat hívő személy volt. Édesapám azon helyben megtért. Leborultak imádkozni és néhány imádkozó után apámból szinte feltört az imádság. Így mi sokat voltunk náluk vendégségben. Mamánk is megtért és igen szoros barátságba került a testvérnővel,

aki szívesen beszélt a mamával námetül. Tomo a tizenkét gyermekük egyike volt.

A fiatal Tomot én olyan buzgónak ismertem, mint ahogy az apja az volt. Nagyon szeretett prédikálni. Ismerte jól az Igét és tudta is prédikálni, de mint később kiderült, a magaviselete, az erkölcsi élete ezt rombolta.

Kicsi volt a mozgásterem. Azért néhány tagot meg tudtam látogatni és lelkigondozni. Meg azonnal elkezdtem tanítani Tomo tv. leányát szintetizátoron. Még itthon kialakítottam egy saját módszert, mellyel hamar lehetett egyszerűbb és alkalmazott lelki énekeket játszani. Tanultunk zeneelméletet és szolfézt is. A szolfézt is az énekeskönyv dallamaira építettem. Voltak aztán itt mandolinok, egy fiú gitározott. Minden este tanultunk és így elég hamar egy kis ének-zene csoport lett. Ezt Tomo tv. igyekezett azonnal kihasználni. Látogatásokat szervezett a környék nemzetiségi baptista gyülekezeteiben. Később tudtam meg, miért fontos ez. Az egyik alkalommal hallom a bemutatkozáskor, hogy azt mondja, hogy ő Jugoszláviában börtönt szenvedett az Evangéliomért. Nagyon megdöbbentett, mert ez nem volt igaz. Azt már tudtam, hogy ez Amerikában nagyon jó pontnak számított, ha valaki szenvedett a kommunizmusban.

Csodálatosan megerősítette szívemet az Úr és az, hogy az Úr tudja, mért vagyok én itt, nyugalmat és erőt adott. Pedig hívő életem egy nagyon hitetpróbáló időszak voltam túl, melynek következményében éltem, hiszen indexre kerültem és majd csak tíz év után kaptam útlevelet. Az volt a gondolatom, ha megkapom az útlevelet és a vízumot, akkor az azt jelenti, hogy az Úr "engedélyezi" kiutazásomat.

Elbocsátásomat a zeneiskolából, ahol dolgoztam, azzal indokolták, hogy akadályozom a tudományos szocializmus fejlődését életpéldámmal. Ezt beírták a munkakönyvembe és az elbocsátó ira-

tokba. Így nem dolgozhattam. Viszont, hogy hasznosítsam az időt, beiratkoztam az újvidéki Baptista Szemináriumba. Ez a hatvanas években volt. Szerettem is a bibliai tanulmányokat. Viszont amikor felkértek, hogy tanítsam az ének-zenét, elvállaltam.

Szerbül nem volt semmiféle iskola ehhez, így magamnak kellett elkészítenem a segédeszközöket. Az Urat kértem és ő adott ötleteket. Ezért tudtam ezt most itt, ebben a misszióban hasznosítani.

Közben kértem, hogy bemehessek a New York-i magyar gyülekezetbe, mert kazettát és üdvözlöt hoztam egy ott lakó erdélyi fiúnak. De erről legközelebb.

Nagyajtai Eszter

LAPOZGASSUK A BIBLIÁT!

A FIÚ ÉS A SZENTLÉLEK

- 1. *Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.*
 - 2. *Az engem dicsőít majd, mert az anyéből vesz, és megjelenti néktek.*
 - 3. *És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nekik: Vegyetek Szent Lelket:*
 - 4. *És imé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígérését; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztatok mennyei erővel.*
 - 5. *Azért tudotokra adom néktek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Urnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.*
 - 6. *Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.*
- A megfjtéseket május végéig várjuk.